

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 468/2014
22.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Л., због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног Б.Л., адвоката И.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К бр.2131/10 од 07.02.2014. године и Вишег суда у Краљеву Кж бр.170/14 од 08.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 22.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К бр.2131/10 од 07.02.2014. године и Вишег суда у Краљеву Кж бр.170/14 од 08.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К бр.2131/10 од 07.02.2014. године окривљени Б.Л. је између осталих, оглашен кривим због извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени Б.Л. је, између осталих, обавезан да у корист буџетских средстава суда плати на име паушала износ од 3.000,00 динара а на име трошкова кривичног поступка износ од 49.125,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећена Е. Е. Б., Филијала Краљево сходно члану 258. став 4. ЗКП ради остваривања имовинско правног захтева упућена на грађанску парницу.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж бр.170/14 од 08.04.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Б.Л., а пресуда Основног суда у Краљеву К бр.2131/10 од 07.02.2014. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Б.Л., адвокат И.В. због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 112. став 26. и члан 355. став 1. КЗ, с тим да у образложењу захтева бранилац указује да су првостепени и другостепени суд "погрешно ценили одлучне чињенице које се односе на биће кривичног дела", а чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће осуђеног ослободити од оптужбе сходно члану 423. став 1. тачка 1. ЗКП, јер дело за које се окривљени оптужује није кривично дело, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и доношење одлуке.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Л. је неоснован.

Бранилац окривљеног Б.Л. је у свом захтеву навео да су првостепени и другостепени суд погрешно ценили одлучне чињенице које се односе на обележје кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ, јер се захтев за издавање кредитне картице, који је окривљени Б.Л. попунио, наводећи личне податке, не може сматрати исправом у смислу члана 112. став 26. КЗ, без обзира да ли су подаци означени у захтеву тачни или нетачни, обзиром да банка по поднетом захтеву тек треба да утврди основаност наведених података и да утврди чињенице да ли одређено лице испуњава услове за остваривање одређених права прописаних општим условима пословања банке, као што је у конкретном случају право на издавање платне картице, или такве услове не испуњава.

У захтеву браниоца се даље наводи да су судови морали дати разлоге о односу између кривичног дела неовлашћено добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 1. КЗ које је првобитним оптужењем окривљеном Б.Л. било стављено на терет и измењене оптужбе на теже кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ за које је оглашен кривим и да се обзиром ако је окривљени имао намеру да навођењем нетачних података у захтеву доведе у заблуду банку, изјасни о односу између кривичног дела из члана 355. КЗ у односу на кривично дело преваре из члана 208. КЗ.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости,

бранилац окривљеног Б.Л. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде дао јасне и довољне разлоге за став да писмени захтев за издавање кредитне картице у смислу члана 112. став 26. КЗ представља исправу и као такав представља предмет извршења кривичног дела, као и да се у радњама окривљеног Б.Л. за које је првостепеном пресудом оглашен кривим стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела фалсификовања исправе из члана 355. став 1. КЗ, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**